

Inleiding

Konden ze maar praten

Ik zit naast een oehoe terwijl verscheidene televisiecamera's op me zijn gericht. De regisseur geeft het teken voor actie en ik vraag de uil wat zijn favoriete eten is. 'Katten', antwoordt hij en ik hoop dat hij een grapje maakt. Ik ga snel verder met het volgende dier. Om me heen zijn verscheidene honden en ook een hamster, een korenslang, een cavia, een konijn en een fret. Eerder was een cypere kat snel weggebracht naar een veiliger plek, nadat één van de honden was gaan blaffen toen hij de kat zag. Dat leek me hoe dan ook een wijze daad na de opmerking die de uil had gemaakt – de aanwezigheid van de kat had chaos kunnen veroorzaken.

Ik voel dat de dieren net zo opgewonden zijn om hier te zijn als hun menselijke baasjes, die deelnemen aan mijn les in dierencommunicatie die wordt gefilmd voor de Animal Planet tv-serie *Animal Roadshow*. Ik weet dat de dieren nieuwsgierig zijn, omdat ze doorhebben dat er een mens aanwezig is die op hun golflengte zit en hun taal spreekt, zodat hij hun een stem kan geven.

Ik kan niet slechts horen wat de dieren in de studio zeggen, maar ik kan ook communiceren met alle soorten dieren in ieder land. Dit is mogelijk doordat ik een universele telepathische taal gebruik, die niet belemmerd wordt door de barrières die de menselijke taal met zich meebrengt. Het is een vorm van communicatie die informatie biedt door middel van beelden, woorden en gevoelens, doorgegeven door een dier op het niveau van de ziel. Hoe dit systeem werkt en waarom het voor ons zo belangrijk is het te herkennen, wordt in dit boek gedetailleerd uitgelegd.

Later, in de groene kamer, zit ik te praten met een kleine kangoeroe, verscheidene babydassen, een hagedis en een schildpad en denk ik aan de levensreis die mij tot hier heeft gebracht, tot dit moment in mijn leven, nu ik een alom bekend persoon ben die met dieren praat en ze geneest. Als ik om me heen kijk, ben ik intens dankbaar voor de mogelijkheid om zo veel verschillende diersoorten te ontmoeten, iets wat me elke dag weer veel plezier doet.

Het is voor mij een voortdurende bron van inspiratie en fascinatie dat ik zoveel informatie kan oppikken van wezens die anders zijn dan mensen. Toch is communiceren met mensen ook een deel van mijn werk, omdat zij meekomen met de dieren als hun metgezel en verzorger, en de beloning is groot als ik mensen kan helpen om de dieren in hun leven beter te begrijpen.

Het overbrengen van de boodschap

De meest gehoorde opmerking die mensen maken over hun meest geliefde huisdieren is: 'Konden ze maar praten!'

Het is gedurende mijn loopbaan meer dan eens voorgekomen dat een hond of kat tijdens het steeds geestdriftiger wordende verhaal van de eigenaar over de 'problemen' van het dier, veelzeggend en berustend zuchtte. Het is mijn taak de boodschappen en informatie aan de eigenaren door te geven, zodat er een oplossing kan worden gevonden. Het betreft meestal emotionele, mentale of lichamelijke kwesties en soms een combinatie van alle drie. Gewoonlijk verbazen de mensen zich erover dat hun huisdier zo veel heeft te vertellen en zouden zij graag meer willen weten, ook hoe zijzelf kunnen leren 'luisteren'.

'Ik heb tevergeefs geprobeerd te verstaan wat mijn huisdier mij wilde zeggen', is een veel gegeven commentaar, waarop ik soms geneigd ben te antwoorden: 'Als een dier de taal gebruikt die beschikbaar is voor elk schepsel, waarom zou die taal voor jou dan zo moeilijk zijn?'

Het verbaast me dat mensen denken dat ze op dit terrein minder capabel zijn dan hun huisdieren. Wij zijn hun gelijken, hoewel totaal anders dan zij, en wij kunnen ons afstemmen op hun golflengte, als we weten hoe. Dat is een vaardigheid die iedereen kan ontwikkelen. In feite hebben veel doodgewone mensen al een zesde zintuig ontwikkeld. Het betreft een instinct dat je ook wel zult kennen; het stelt je bijvoorbeeld in staat intuïtief aan te voelen of een vriend of bekende in nood verkeert, of wanneer hij alert moet zijn op gevaar.

Wij kunnen met dit intuïtieve gevoel een stapje verder gaan, wanneer we ons bewust op onze huisdieren proberen af te stemmen om de band met ze te versterken. Communicatie met dieren vereist oefening van onze effectieve, authentieke en harmonieuze communicatievaardigheden; het

houdt in dat we ons gewaarworden van informatie op verschillende niveaus. Een goede communicator kan zich verstaan met welke soort dan ook, en onze huisdieren zijn begenadigde communicators.

Huisdieren en andere dieren kunnen echt tot ons spreken en doen dat ook steeds, maar dat ontgaat ons, of we begrijpen verkeerd wat zij zeggen. Het probleem is dat de hedendaagse mens van nature niet meer in staat is met andere levensvormen te communiceren, terwijl ik geloof dat heel lang geleden onze voorvaders zich meer konden inleven in de hen omgevende natuur. Dieren pikken op meerdere niveaus dingen van mensen op. Het menselijke ras heeft dit vermogen over het geheel genomen verloren en is geconcentreerd op en afhankelijk geworden van de gesproken en geschreven taal. Dieren brengen intuïtief fundamentele waarheden over, of over zichzelf en hun ervaringen, dan wel over ons. Zij worden niet, zoals wij, gehinderd door de beperkingen van het gesproken woord, dat manipulerend en misleidend kan zijn, maar zij leven in de werkelijkheid van een complex energiesysteem, waarvan wij allen deel uitmaken. In tegenstelling tot mijn omgang met dieren, waarmee ik een direct 'gesprek' kan hebben, is het soms moeilijk om met mensen te communiceren en is er vaak tact nodig om de boodschap van het dier over te brengen. Het is niettemin heel bevredigend om op die manier bemiddelaar te zijn en ik heb het genoeg mogen smaken door mijn werk veel interessante mensen te hebben ontmoet, die vaak goede vrienden zijn geworden.

Bij elk consult duiken allerlei emoties op, van humor tot verdriet, maar het is altijd de moeite waard emotionele problemen te boven te komen en deze ervaringen te delen, zodat de dieren ook hun zegje kunnen doen. Mensen maken deel uit van de natuur en om vooruitgang te boeken is meer vereist dan het al of niet doen van een halfhartige poging met andere levensvormen in de natuur te communiceren.

Er zijn ontelbaar veel bezielde wezens op onze planeet aarde en het grootste deel daarvan is niet menselijk. Elk schepsel heeft een individuele levenskracht, een vonkje geest of essentie, dat in verbinding staat met de bron van al wat is. Ik geloof dat deze levenskracht zielsenergie is en ik ben er vast van overtuigd dat elk schepsel een ziel heeft. Hoewel onze wereld chaotisch is, zijn wij omgeven door engelwezens die in staat en bereid zijn troost en betekenis aan ons leven te schenken. Deze engelwezens zijn huisdieren, paarden, vogels, dieren in het wild, ja eigenlijk alle

niet-menselijke zielen. De begeleiding van huisdieren en andere dieren maakt het ons gemakkelijker de zin van ons leven te ontdekken.

Zij die met dieren communiceren noemt men dierenfluisteraars, dierenmediums of dierentolken. Ik noem de communicatie met dieren graag een 'zielsgesprek', want wat we in feite doen is ons hart openstellen en onze ziel in de gelegenheid stellen te spreken met en te luisteren naar het dier. Een zielsgesprek vindt plaats op het trillingsniveau van healing. Daarom luister ik altijd op dat diepe niveau en leg ik mijn genezende handen indien mogelijk op elk dier dat ik ontmoet. Dat is van vitaal belang om werkelijk veranderingen teweeg te kunnen brengen.

Dieren spreken altijd vanuit hun hart en de sleutel is het terzijde zetten van onze kwebbelende geest en het luisteren naar de informatie, waarna we het gesprek tussen zielen kunnen aangaan. Als we luisteren naar wat de dieren te zeggen hebben en begrijpen hoe we hun problemen kunnen verhelpen, kunnen we meer plezier met ze beleven. We proberen allemaal de stress in ons leven te verminderen en als we een gelukkige relatie hebben met ons huisdier, dan helpt dat om ons meer op ons gemak te voelen.

Huisdieren volgen een logica

Een dier communiceert vanuit zijn gezichtspunt op een bepaalde manier heel logisch, maar mensen begrijpen wat gezegd is met regelmaat verkeerd. Daarom beschouwen dieren mensen vaak als de domme soort. Mensen zitten er dikwijls zo ver naast over wat hun door hun huisdier is meegedeeld, dat waargenomen problemen niet worden opgelost of zelfs geheel uit de hand lopen. Communiceren betreft het delen van wijsheid, kennis, informatie en liefde. Wanneer we een huisdier bereiken op het niveau van de ziel, dan leren we het individu kennen dat in het dier leeft. Dit soort verbinding heeft over en weer voordelen op het terrein van het dagelijks leven. Wanneer we een effectief communicator tussen soorten worden, kunnen we ons door onze verbeterde vaardigheden op dit gebied beter inleven in onze vrienden, familie en collega's.

In onze snel veranderende wereld, waarin de mens in toenemende mate het contact met de natuur verliest, is een oproep om stappen te ondernemen om af te stemmen op dieren en ons door ze te laten leiden niet zomaar interessante retoriek. Ik ben van mening dat het om een essen-

tiële vaardigheid gaat, die onze talenten en persoonlijke ontwikkeling stimuleert. Wie kan een betere leraar zijn dan ons eigen huisdier? Van elk huisdier kunnen we iets leren, en dat is de spannende kant van het hebben van een zuivere en bevredigende verstandhouding.

Over dit boek

Dieren communiceren op verschillende manieren, zoals dit boek zal laten zien. Een belangrijk punt van onderzoek is het onzichtbare intuïtieve vermogen, het zesde zintuig, dat bij dieren aangeboren is. Wetenschappelijke studies hebben in toenemende mate deze vorm van bewustzijn bij dieren bevestigd, ervan uitgaand dat zij over een sterk telepathisch of intuïtief vermogen beschikken, dat we bovenzintuiglijke waarneming noemen. Tenzij we ons afstemmen op dit onzichtbare netwerk en ons er persoonlijk mee verbinden, zal onze relatie met onze huisdieren niet erg effectief zijn.

Helaas is onze wereld niet erg begaan met of inlevend ten opzichte van dieren, waardoor er veel leed is. Wanneer we dieren benaderen via onze spirituele zintuigen, is het voor ons mogelijk ze te zien als speciale wezens met wie we het bestaan moeten delen, zonder ze te beschouwen als 'slechts' dieren, die lager staan dan de mens. Per slot van rekening zijn mensen ook dieren!

Het omarmen van alle diersoorten als werkelijke verwanten, in plaats van ze als objecten te beschouwen, draagt bij aan ons bestaan en verhoogt ons gevoel van eigenwaarde. Gehoor geven aan onze intuïtie en communiceren met dieren is de aangewezen manier om ons werkelijk met ze te verbinden, zodat we kunnen genieten van een gezonde en evenwichtige relatie met alle vormen van leven.

Er is niets geheimzinnigs aan intuïtieve communicatie. Wij hebben er allemaal de potentie voor, en voor hen die de moeite nemen het te oefenen, wordt het oppikken van intuïtieve boodschappen een dagelijkse bezigheid. Ik durf te zeggen dat er een snel toenemende belangstelling voor is bij mensen die willen terugkeren tot een natuurlijk leven. Het is echter belangrijk dat we ons op ons gemak voelen als we anderen vertellen over ons 'gesprek' met dieren, en ik zal daarvoor in hoofdstuk 10 een paar nuttige tips geven.

Hoewel de meeste van mijn cliënten een hond of kat hebben, krijg ik in mijn werk als communicatiespecialist en healer te maken met zeer veel verschillende diersoorten en problemen. Het is altijd zeer de moeite waard en bevredigend hulp te kunnen bieden waar dat mogelijk is. Elk dier, onverschillig van welke soort, is uniek, en de communicatie met een dier is het herkennen van het individu en de boodschap die het wil overbrengen. Er moeten natuurlijk veel uitdagingen worden overwonnen, maar in de meeste gevallen is mijn werk erg leuk, omdat dieren, wanneer ze in staat worden gesteld zichzelf te uiten en trouw te zijn aan hun natuur, ons tonen hoe wij ten volle kunnen leven.

Mensen zoeken steeds meer naar het overbruggen van de scheiding tussen ons menselijk denken en communiceren enerzijds en het intuïtieve taalsysteem van de dieren anderzijds. In dit boek verschaf ik inzicht in de vele manieren om in gesprek te komen met dieren en ik toon aan hoe dit tegelijkertijd ons leven verrijkt en de band tussen ons en onze dierlijke vrienden versterkt. Ik leg uit hoe en waarom het mogelijk is een dierencommunicator te zijn, zodat u, na het boek gelezen te hebben, in staat zult zijn zelf de kunst van de dierencommunicatie in de praktijk te brengen.

In de verhalen over mijn ervaringen behandel ik de verschillende problemen die zich kunnen voordoen wanneer mensen en dieren met elkaar omgaan. Door de dingen te laten zien vanuit het gezichtspunt van het dier, streef ik ernaar uw waarneming op een hoger niveau te brengen en ten slotte ook uw begripsvermogen. Dat geeft een extra dimensie aan de relatie met uw dier, waardoor u altijd inzicht en antwoorden kunt krijgen als dat nodig is.

De drijfveer voor mijn werk met dieren is mijn wens hun problemen te begrijpen en alles te doen wat goed voor ze is. Door wat ik van dieren heb geleerd, wil ik dat bewustzijn bijbrengen aan een zo groot mogelijk publiek, en stimuleer ik mensen zielsgesprekken met dieren te voeren.¹

Dieren hebben buitengewone communicatieve vaardigheden, die mensen in potentie ook hebben, maar die we meestal vergeten zijn. Op het moment dat we die potentie herkennen, en via telepathie met ze begin-

1 Sommige namen in de anekdotes zijn op verzoek veranderd.

nen te 'praten', zullen we bemerken dat dieren boeiende verhalen te vertellen hebben en ons liefdevolle boodschappen doorgeven.

U bent de belangrijkste mens in het leven van uw huisdier. Ik hoop dat *Dieren in je hart* u inspireert om van ziel tot ziel met uw huisdier te communiceren en dat u vol verwondering zult zijn wanneer u hoort wat hij of zij u te vertellen heeft.

Margrit Coates

1 Mijn dieren en andere ontdekkingen

Eer alle miauwende, blaffende, tsjilpende, zuchtende en ademende engelen en spreek met ze van hart tot hart.

Ze zijn overal – persoonlijkheden gehuld in het zachtste leer, figuren in verbazingwekkend ontworpen veren, individuen in glinsterende lichtgevende schubben. Huisdieren zijn er in veel verschillende vermommingen, maar één ding hebben zij allemaal gemeen: hun engelkwaliteiten. Dit weet ik zeker: mensen zijn niet de enige wezens die voelen, denken, plannen maken, dromen en het universum begrijpen. Dieren zijn hier eveneens toe in staat, en tot nog veel meer, dankzij hun vermogens als engelboodschappers.

Mijn eerste herinnering dateert uit de tijd dat ik net twaalf maanden oud was. Ik zit in mijn kinderstoel, als een favoriete oom de kamer binnenkomt en mij snoep geeft. Terwijl ik een handvol pak, draai ik mijn hoofd naar links en zie een hond onder het raam zitten. Mijn oom en mijn moeder praten tegen mij, net als de hond. Zij maken allen deel uit van wat ik als werkelijkheid aanvaard. De mensen praten met hun stem, de hond praat met een innerlijke stem tegen mij. Voor mij is dat allemaal hetzelfde. De informatie die van de hond tot mij komt is niet in woorden, want ik ben hoe dan ook te jong om over een woordenschat te beschikken, maar ik *'weet'* op een bepaalde manier. Het is de overdracht van kennis van de ene ziel aan de andere. Zo jong als ik ben, bevestig ik via het universele telepathische systeem dat voor iedereen beschikbaar is, het communiceren van de hond door het te accepteren.

Ik ben er altijd van uitgegaan dat dieren een ziel hebben, die een wezensdeel is van elk levend wezen. Ook heb ik altijd geweten dat dieren over engelkwaliteiten beschikken en daarom kunnen wij op het niveau van de

ziel met ze converseren. Hoe meer wij dat werkelijk doen, des te gemakkelijker is het voor huisdieren om ons te helpen en om de band met ons te versterken.

Ik ben opgegroeid in de jaren vijftig in een wijk met sociale woningbouw in Hull, East Yorkshire, waar honden en katten vrij rondliepen. Mijn moeder, wier grootmoeder afstamde van een koninklijke familie, was aan het einde van de Tweede Wereldoorlog als een berooide vluchteling aan het door oorlog verscheurde Europa ontsnapt. Zij trouwde met mijn vader, een Engelse soldaat, maar mijn jeugd was moeilijk, want hij liet ons in de steek toen ik nog maar tien jaar oud was. In die dagen was er nog geen sprake van financiële overheidssteun en mijn moeder moest mijn zuster en mij in extreme armoede grootbrengen. Wij hadden geen familie om ons te helpen; die van moederszijde was omgekomen door de verschrikkingen van de oorlog en die van mijn vader wenste niets met ons te maken te hebben. Ik vermoed dat dat verklaart waarom ik mij als kind op dieren concentreerde; met hun eindeloze liefde zijn zij er altijd voor ons. We hadden een groene kanarie, die we Dickie noemden, die altijd door het huis vloog en op mijn schouder ging zitten zingen als ik piano speelde, maar we hadden ook tamme konijnen, muizen en honden.

Het enige werk dat mijn moeder kon krijgen was dat van serveerster en barmeisje. Zij was voor het kopen van eten afhankelijk van de fooien die ze dagelijks ontving, en als dat ontoereikend was, dan deelden we de maaltijd met de hond. Gratis beenderen van de slager werden dan uitgekookt en we zogen aan het merg voordat de hond de rest kreeg. Voor een kind was dat leuk om te doen; het was zoals onze van de jacht levende voorouders samenleefden met hun honden.

Ik zag onze speciale hond voor het eerst in het huis van een vriend. Hij was een acht weken oude puppy die met zijn nestmaatjes speelde. Hoewel hij een bastaard was, bezat hij kenmerken die ons aan een foxterriër deden denken. Hij kwam rechtstreeks naar mij toe toen ik naast de over elkaar tuimelende puppy's neerknielde en zo was hij zijn hele leven, vriendelijk en liefkozend. Ik nam het kleine, wriemelende hondje, verstopt onder mijn jas, mee naar huis. Mijn moeder was door ons gebrek aan geld niet direct enthousiast, maar zij viel ten slotte voor de charme van het hondje. Wij noemden hem Patch en hij werd de steunpilaar in ons huis, de lijm

die ons kleine gezin in moeilijke tijden bij elkaar hield. Zijn opgewekte persoonlijkheid maakte menige sombere dag draaglijk. Deze grappige, lieve en intelligente hond was onze eigen inwonende engel.

In mijn jeugd werden thuis vaak paranormale onderwerpen besproken, want mijn moeder stamde uit een lange reeks natuurgenezers. Toen ik jaren later met een moeilijke diagnose te maken had, vroeg ik mijn moeder aan mij te denken. Toen ik haar naderhand bezocht, kon mijn moeder mij de kleur, afmetingen en vorm beschrijven van het dier dat ik onder handen had gehad, en bovendien wat er tijdens dat consult was gebeurd. 'Hoe weet je dat allemaal?' vroeg ik.

Wijzend op een punt op de vloer voor haar antwoordde mijn moeder: 'Omdat je daar voor mij stond. Ik kon je zien. We werkten samen aan het dier.'

Ik wist niet beter dan dat dit soort relatie normaal was. Ik kan mij geen periode herinneren waarin ik er geen behoefte aan had mijn handen te leggen op een ziek en in moeilijkheden verkerend mens of dier en als ik dat deed vertelden mensen mij vaak van de hitte en de tintelingen die van mijn handen kwamen. Ik ben ook altijd paranormaal begaafd geweest en heb in de loop der jaren veel bizarre dingen meegemaakt, zowel met geesten als met engelen. Dat houdt in dat ik overgevoelig ben voor energieën. Het heeft me jaren gekost om daarmee te leren omgaan.

Toen ik een kind was stond de buitenwereld weinig positief tegenover telepathie en alternatieve geneeskunde en ik leerde deze dingen voor mezelf te houden. Na mijn schooltijd speelde ik met het idee dierenarts te worden. Maar in plaats daarvan gaf ik toe aan mijn artistieke neigingen en volgde vier jaar lang kunstcolleges. Ik studeerde af als grafisch ontwerper. Creatieve arbeid is goed voor onze spirituele ontwikkeling, omdat het met zich meebrengt dat we onszelf leren uitdrukken en onderzoeken wat het betekent om echt waar te nemen. Dus al met al was mijn studie voor mij een therapeutische periode. Om een bekwame dierenbemiddelaar te worden moeten we niet slechts waarnemers worden op visueel niveau, maar ook op het niveau van onzichtbare energie. Als we alleen maar met onze ogen kijken en geen gebruik maken van ons totale zintuigstelsel, vormt dat een belemmering bij onze communicatie met dieren.

Na mijn studie in Hull verhuisde ik naar Londen, waar ik werk vond bij

een groot reclamebureau. Daar maakte ik modeontwerpen en werkte ik soms als model. Via het reclamewerk ontmoette ik mijn eerste echtgenoot, die als basgitarist een bijbaan had bij een band. Hij had een keer als begeleidend musicus meegewerkt aan een opname uit de begintijd van de Rolling Stones. Afkomstig uit een arm gezin, was ik overweldigd door die wereld van glamour en binnen zes maanden waren we getrouwd. Ik weet nu dat een oppervlakkig leven als ik toen leidde, voor mij rampzalig is. Dagelijks leven in contact met dieren, zoals nu, is voor mij even natuurlijk als ademen. Ik raakte gedesilluseerd en we scheidden na vijf jaar. Deze traumatische gebeurtenis betekende het begin van een lange periode van zelfreflectie. Hoewel het toentertijd aanvoelde als een einde, was het in werkelijkheid het begin van een buitengewoon boeiende levensweg.

Het is gebruikelijk het voor de hand liggende over het hoofd te zien. Onze planeet is bevolkt met een grote variatie aan levende wezens, waarvan het merendeel niet-menselijk is. Veel van wat zich om ons heen afspeelt, is een afspiegeling van de pijn en het onbehagen, ondervonden door mensen. Wanneer we de parallele werelden van mens en dier herkennen, en proberen de talrijke onrechtvaardigheden die daartussen bestaan op te heffen door ons te richten op het realiseren van een beter milieu van binnen uit, te beginnen bij onszelf, blijkt het verrassend hoeveel voldoening onze levensweg ons kan geven. Een enkele handeling kan ons inzicht veranderen en ons leren serieuzer naar andere mensen te kijken. Na mijn scheiding leerde ik de kleine dingen van het leven te waarderen, maar ook de belangrijke zaken, en dat betrof mede mijn houding tegenover dieren.

De volgende vijf jaren zag ik af van een sociaal leven, opdat ik mijn bovenzintuiglijke vermogens kon ontwikkelen. Bovendien bestudeerde ik de parapsychologie om beter gebruik te kunnen maken van de onzichtbare wereld die zo vertrouwd voor me was. En ik kreeg een kat.

Casey besloot bij me te komen wonen op de manier waarop katten dat wel vaker doen. Hij was verlaten door zijn vorige eigenaars toen die verhuisden. Het grijs-witte achttien maanden oude katje had de gewoonte voor mijn voordeur te gaan zitten en naar binnen te glippen als ik opendeed. Ik vertelde hem dat ik er geen kat op na kon houden in verband met mijn lange werktijden en de daarmee gepaard gaande uithuizigheid, maar hij

vertelde me dat ik mij geen zorgen hoefde te maken en dat het allemaal wel goed zou komen. (Later bleek dat ik hulpvaardige burens had, die zich over hem ontfermden wanneer ik weg was.) Dus Casey trok bij me in en dat was het beste wat me in lange tijd was overkomen.

Zoals was te verwachten, was Casey een paranormaal begaafde kat en er ontstond direct en als vanzelf een telepathische relatie tussen ons. We waren zielsverwanten, een verbond dat tot stand kwam door de engelcapaciteiten van het huisdier. Wanneer ik Casey in mijn armen hield, zei ik tegen hem: *'Jij bent mij en ik ben jou.'* We wisten beiden wat dat inhield en we deelden de intens magische verbinding die wonderen kan brengen.

Als ik thuis had moeten komen zonder dat Casey er was geweest, zou ik niet weten hoe ik de daarop volgende jaren zou zijn doorgekomen. In sociaal opzicht was het een lege tijd, waarin ik mij op mijn public-relationsbaan stortte en voor wat mijn privéleven betreft op mijn ontwikkeling als paranormaal genezer. In de loop der jaren begon deze bijzondere kat mij antwoorden te geven over mysteries die mij lange tijd hadden bezighouden. In feite zouden deze vaak bovennatuurlijke gebeurtenissen de pagina's van een heel boek kunnen vullen.

Ik had twee konijnen, Flopsy die zuiver wit was, en Marmelade, oranje van kleur. Casey was gek op die konijnen. Zij maakten gedrieën de raarste sprongen in mijn tuin en hun capriolen waren erg grappig om te zien. Konijnen zijn gemakkelijk tam te maken. Zij waren gewend 's avonds bij ons binnen te komen terwijl ik zat te lezen of naar muziek zat te luisteren. Dat was niet altijd leuk, zoals die keer dat Flopsy de telefoonkabel doorbeet of toen Marmelade aan de veters van mijn laarzen knaagde.

Toen kreeg ik een hond. Hij was eigenlijk niet van mij, maar van mijn buurman. Hij heette Sam en we werden zo vertrouwd dat ik mij realiseerde dat ik er een nieuwe zielsverwant bij had. Als ik bij Sam was, leek het of zijn bewustzijn samensmolt met dat van mij, net als bij Casey het geval was, wat natuurlijk met dieren kan gebeuren, omdat zij over engelenergie beschikken.

Sam was mijn vertrouweling en in mijn vrije tijd konden we uren samen wandelen. Hij was een grote stoer ogende hond, die uit het Battersea-asiel was meegenomen toen hij zes maanden oud was en hoewel hij behoorlijk hard kon blaffen, was hij een zachtaardige engel als men met hem bevriend was geraakt.

De altijd geduldige en troostgevende Sam kreeg gedurende onze wandelingen van alles over mij te horen, over mijn problemen, mijn geheimen en mijn dromen. Er was een hekje aan de rand van een groot veld, waar ik gewoon was te gaan zitten om na te denken. Sam kwam dan ongevraagd naast me zitten en vaak was zijn vacht nat van mijn tranen, wanneer ik om zijn nek hing. Ik weet dat deze hond diep in mijn hart kon zien en meer van mijn gevoel wist dan ik in woorden kan uitdrukken. Dit betekent dat Sam mij beter begreep dan ik mijzelf.

Sam kon niet alleen mijn gedachten lezen, maar ook mijn bedoelingen, zelfs wanneer we niet bij elkaar waren. Dat ging zo. Mijn vriendin belde mij op een avond op om te vragen of ik van plan was met Sam te gaan wandelen. Toen ik haar vroeg hoe ze kon vermoeden dat ik dat van plan was, vertelde ze me dat Sam bij de voordeur was gaan zitten, zachtjes jankend en kwispelend met zijn staart. Al de leden van het gezin zaten tv te kijken, dus mijn vriendin nam aan dat ik de enige was die Sam kon verwachten. Dit werd een vast patroon. Sam liep iedere keer naar de deur wanneer ik erover dacht met hem te gaan wandelen. Hij kon me niet zien, horen of ruiken omdat ik aan de overkant van het dorpsplein woonde, maar hij wist steevast wanneer ik eraan kwam. Er was niet eens sprake van een routine, want mijn werktijden waren onregelmatig en soms kwam ik helemaal niet thuis. Maar Sam wist met griezelige nauwkeurigheid wat ik van plan was.

Op grond van deze ervaringen begon ik Sam berichten te sturen wanneer ik elders was. Dat leidde altijd tot een gevoel van vrede en ik was er zeker van dat Sam mijn berichten had ontvangen. Dat werd me door mijn vriendin bevestigd, toen ze me vertelde dat Sam soms met een afwezige blik in de ruimte begon te staren. We vergeleken de genoteerde momenten waarop Sam dat deed met de momenten waarop ik in de geest tot hem sprak en die momenten kwamen overeen. Het was een geruststellende gedachte dat ik, wanneer ik dat nodig had, en waar ik ook was, een beroep kon doen op Sam.

Vervolgens kreeg ik met paarden te maken. Ik was er simpelweg van overtuigd dat het volkomen normaal was dat ieder mens die met een paard omgaat, kan verstaan wat paarden te zeggen hebben, niet door naar zijn lichaamstaal of gedrag te kijken, maar door de stem die diep uit de geest van het paard komt. Ik heb vaak een rit op een paard geweigerd, omdat

ik zijn smeekbede om hulp had vernomen, wat ertoe heeft geleid dat ik voor onruststoker werd uitgemaakt. Het heeft me geschokt dat paarden werden, en nog steeds worden, bereiden terwijl ze pijn hebben, depressief zijn of anderszins ongelukkig. Het houden, trainen en behandelen van paarden is regelmatig gebaseerd op verkeerd begrijpen, sprookjes en foutieve informatie. Ik heb daarom drie baanbrekende boeken geschreven om mensen te helpen de natuur van het paard beter te begrijpen en hun te leren hoe men met een paard kan communiceren.

Als gevolg van de aanbidding van een nieuwe baan toen ik veertig was, verhuisde ik naar New Forest, een gebied in het zuiden van Engeland. Sam was toen al oud en ik had het er moeilijk mee hem achter te laten. Ik miste hem natuurlijk vreselijk en vaak voelde ik dat hij contact met mij zocht, waarna we over een afstand met elkaar communiceerden. Ik was van plan hem een bezoek te brengen, maar het heeft niet zo mogen zijn; binnen enkele maanden na mijn vertrek stierf hij. De essentie van mijn bijzondere wandelingen en privégesprekken met deze aparte hond zullen mij altijd bijblijven.

Casey verhuisde met mij mee, maar een paar jaar later overleed hij aan een nierziekte, zestien jaar oud. Ik was weer alleen en al na een maand kon ik de stilte van een huis zonder dieren niet langer verdragen. Uit een asiel haalde ik twee katten, een moeder en haar drie weken oude jong, die waren gevonden onder een haag langs een drukke autoweg. Het duurde niet lang of ik had weer die neiging tot babbelen met verwante geesten en spoedig genoot ik opnieuw van de gesprekken met de straatwijze Mitzi en haar naïeve jong, de kater Floyd. Kijken naar Mitzi als ze bezig was Floyd de wereld te leren kennen, was een bijzondere ervaring die me leerde hoe diep de gevoelens zijn die dieren voor elkaar kunnen hebben.

Mijn nieuwe baan als hoofd Public Relations van een internationale maatschappij, voerde mij de hele wereld rond. Ik sprak nooit over mijn geheime leven als healer en communicatiespecialiste voor dieren, omdat ik in de genadeloze zakenwereld serieus genomen wilde worden. Maar op een ochtend tijdens een bespreking wist ik opeens dat één van mijn konijnen was doodgegaan. Zij was geopereerd om een tumor te laten verwijderen, maar nu was ze zomaar aanwezig in mijn kantoor. Hoe kun je je concentreren als de geest van een konijn naast je op je bureau zit? Ik kon toch moeilijk tegen mijn no-nonsense baas zeggen: 'O, inmiddels is mijn

konijn gekomen om mij gedag te zeggen.' Jaren later kwam dezelfde baas naar me kijken bij een openbare demonstratie met paarden. Naderhand vertelde hij me dat hij geboeid was door hun reacties, die hem veel stof tot nadenken hadden gegeven.

Mijn leven veranderde opnieuw toen ik hertrouwde en nogmaals toen ik kort na het huwelijk overbodig werd bevonden. Ik was in toenemende mate teleurgesteld in de achterbakse wereld van het bedrijfsleven en ik voelde een drang om terug te keren naar mijn spirituele wortels, dus dit was het zetje dat ik nodig had. Ik heb er geen moment spijt van gehad. Sederdien ben ik een geregistreerd genezer geworden en heeft mijn werk mij over de gehele wereld gevoerd voor het geven van lezingen, workshops en consulten en voor het schrijven van een aantal boeken. Mijn werk is mijn passie geworden.

Lange tijd heb ik dieren beschouwd als behorende tot 'naties', dus in mijn ogen bestaat er een hondennatie, een kattennatie, een paardennatie enzovoort. Het leek mij een goed teken dat de nieuwe tv-serie waarvoor ik door SKY HD1 was uitgenodigd *Pet Nation* was genoemd. Ik begon met wat buitenopnames van een gered ex-racepaard, genaamd Baloo, dat in zijn vroegere leven zo getraumatiseerd was geraakt dat hij totaal overspannen raakte als hij in een stal werd gezet. Om eerlijk te zijn had ik geen idee of ik het dier kon helpen, maar achteraf merkte ik tot mijn verbazing dat na 48 uur filmen samen met Baloo, hij een stuk coöperatiever was geworden. Zijn eigenares, Samantha, sprak van een wonder, want het paard had in zijn stal meer dan tien jaar stressgedrag vertoond.

Later werd ik over de uitzending geïnterviewd door de presentatrices van *Pet Nation*, Liza Tarbuck en Huey Morgan. Vlak voor het interview was ik zeer ontroerd. Door de dieren en hun reacties op mij was ik op een verbazingwekkend punt in mijn leven beland. Ik voelde me nederig. Door de inlevende vragen van Liza en Huey begreep ik dat zij beiden spiritueel waren en dat mijn heerlijke tijd met hen veel te snel voorbij zou zijn.

De kers op de taart kwam in maart 2010, toen ik werd uitgenodigd om les te geven op het befaamde Open Center in New York, waar ik prachtige huisdieren uit die stad ontmoette. Ik vraag mij af waar dieren mij de volgende keer naartoe zullen brengen!

Eén van de belangrijke facetten van mijn werk is dat ik een ongelooflijke verscheidenheid aan plaatsen bezoek en ben geraadpleegd over huisdie-

ren en paarden van enkele zeer beroemde mensen. Ik houd ervan mensen van allerlei pluimage te ontmoeten, maar geen van hen zou mijn pad hebben gekruist als een dier hen niet tot mij had gebracht. Sommige van deze cliënten zijn goede vrienden van mij geworden, waardoor ik mij extra gezegend voel.

Maar het grootste genoegen schep ik natuurlijk uit de ontmoeting met de wonderlijke dieren zelf. Laat mij u voorstellen aan Tom, die laat zien hoe leuk het communiceren met een engelhuisdier wel kan zijn.

Blijspel en geheimen met Tom

Het komt zelden voor dat ik niet om Tom moet lachen. Sommige individuen zijn altijd goedgehumeurd en opgewekt, zelfs geconfronteerd met een dodelijke ziekte. Zij zijn een inspiratie voor anderen en voorbeelden van grote emotionele moed. Ik heb heel wat van deze speciale individuen gekend, onder andere Tom, maar Tom is geen mens maar een hond.

De eerste keer dat ik Tom ontmoette, drentelde hij mijn praktijkruimte binnen en snuffelde vluchtig wat rond, tot zijn oren recht op gingen staan toen hij mijn twee katten gewaarwerd, die op hun gemak langs een glazen deur wandelden. Hoewel er bij hem thuis ook een kat is, beschouwt Tom vreemde katten als jachtobjecten, want hij is een actieve Nova Scotia duck tolling retriever, die als hobby ook deelneemt aan behendigheids-training. Eén van mijn katten bleef voor het raam staan kijken, wat Tom woest maakte, hetgeen resulteerde in hard trekken aan zijn lijn en het likken van zijn lippen. De kat stond een paar seconden lang bewegingloos, liep toen ongeïnteresseerd en op zijn dooie gemak weg, de staart omhoog, de ruit even aanrakend op een manier die het katachtige equivalent van een ruw gebaar leek voor te stellen.

Toms eigenares Debbie kalmeerde hem en ik vermoedde dat hij zou gaan praten. Mij was verteld dat Tom op dat moment erg ziek was en nog maar zeven tot dertien maanden had te leven. Ik wil beginnen met te zeggen dat dit geen droevig verhaal wordt, want terwijl ik dit schrijf, zijn er bijna vier jaren verstreken en Tom speelt nog altijd de clown. Hij gaf me door dat hij er zich van bewust was dat er lichamelijk met hem iets niet in orde was, maar dat hij door zijn ziekte niet in de put zat. Hoewel hij nog steeds kankergezwellen heeft, heeft de ziekte zich niet zo snel uitgebreid als de

dierenartsen voorspeld hadden en zijn eigenares is ervan overtuigd dat mijn hulp daarbij een belangrijke rol heeft gespeeld. Ik vertel mijn cliënten voor de grap altijd dat ze bij mij ‘twee voor de prijs van één’ krijgen, omdat ik niet alleen met hun huisdieren communiceer, maar ook heilzame genezende energie aan hen doorgeef. Op het zielsniveau van het dier maakt dat een groot verschil. Zonder die diepgaande healing zou de communicatie veel minder effect hebben.

Tijdens dat eerste bezoek kreeg ik te horen dat Tom tegen sommige mensen een antipathie had en hun ‘de blik’ toezond. Als men ‘de blik’ zag, deed men er beter aan Tom niet te dicht te naderen, want dan zou hij koel en afstandelijk worden. Ik keek vluchtig naar Tom om te zien of hij mij het boze oog zou geven, maar er lag pret in zijn ogen. Ik was hem dankbaar dat hij me mocht.

Ik kwam er al gauw achter dat Tom van aandacht en een publiek hield, wat tevens inhield dat hij graag praatte. Hij had weinig aanmoediging nodig om te spuien over de dingen die hem in zijn dagelijkse leven overkwamen. Hij toonde van meet af aan een werkelijk sterk gevoel voor humor. Mijn werkervaring heeft me geleerd dat dieren, net als mensen, zich als allerlei persoonlijkheden kunnen voordoen. Zo zijn sommige bijvoorbeeld ingewikkelde verhalenvertellers en zijn andere geestig.

Het is vooral de wijze waarop Tom zijn verhalen communiceert, die ze zo onweerstaanbaar maakt. Honden en katten kunnen in dat opzicht kwebelaars zijn of van het stille type, ze kunnen chagrijnig communiceren, dan wel vrolijk. Toms gezelschap werkt voor mij altijd opbeurend, zelfs bij een aantal gelegenheden nadat hij was geopereerd voor het wegsnijden van zijn tumorgezwellen. Zodra ik de deur heb geopend en in Toms lachende ogen kijk, voel ik me goed. Hij is niet echt een kwispelaar en geeft alleen af en toe een symbolisch zwiepje, maar zijn gezichtsuitdrukking spreekt boekdelen.

‘Hoe gaat het vandaag met je, mijnheer Tom?’ is mijn gebruikelijke begroeting. Meestal grinnikt hij als reactie en gaat zitten om het me te vertellen. Op een keer, toen ik me instelde op zijn emotionele toestand, leek het alsof hij een binnenpretje had over één of andere stiekeme daad. Ik vroeg hem wat er aan de hand was en ik kreeg sterk de indruk dat hij zat te gniffelen als een schooljongen. Het beschrijven van de innerlijke wereld van een hond op deze manier klinkt enigszins vergezocht en vele jaren

geleden zou ook ik er waarschijnlijk sceptisch tegenover hebben gestaan. Maar nu ik wereldwijd heb gewerkt met duizenden dieren van velerlei soorten, is er niets meer wat me verbaast.

Het kostte me die dag enige tijd om van Tom de informatie los te krijgen waarover hij zo geheimzinnig deed. Toen Debbie me vroeg hoe Tom zich voelde, vertelde ik haar dat hij een geheim had, maar dat ik niet wist wat het betrof, omdat hij niets wilde onthullen.

Gezien het soort hond dat Tom is, kon hij een geheim echter niet te lang bewaren en stukje bij beetje liet hij me een beeld zien van het ongezien wegnemen van iets wat niet van hem was. Het leek me een stuk speelgoed en Tom vertelde me dat het toebehoorde aan één van de andere honden bij hem thuis. Tom wilde het voor zichzelf hebben en in een vlaag van afgunst had hij het meegepikt naar een andere kamer, waar hij het prompt had verstopt.

‘Wanneer deed je dat, Tom?’ vroeg ik. ‘Net voor we hierheen gingen, maar je mag het aan niemand vertellen!’ Ik kon Tom bijna naar me zien knipogen.

Ik heb met de dieren waarmee ik werk een moreel pact moeten sluiten. Hoewel veel van deze dieren maar al te graag willen dat ik hun bemiddelbaar wordt, opdat zij met hun eigenaar kunnen communiceren en blijken van opluchting tonen wanneer ik dat doe, zijn er andere die me soms beschouwen als hun vertrouweling en niet willen dat ik alles doorspeel. De behoefte aan privacy van dieren zou zeker moeten worden gerespecteerd. Maar nu terug naar de dag toen ik voelde dat Tom niet wilde zeggen wat hij had gedaan. Ik raadde Debbie aan op zijn gedrag te letten als zij thuiskwamen. Maar natuurlijk kon Tom zich niet bedwingen. Zodra zij de voordeur door waren, ging hij niet zoals gewoonlijk direct naar zijn mand, maar sloeg af naar de eetkamer, waar hij in een donker hoekje ging zoeken. Debbie hield hem nauwkeurig in de gaten en jawel, daar kwam hij tevoorschijn met het favoriete speeltje van één van de andere honden in zijn bek. Daarmee mocht hij eigenlijk niet spelen, maar niemand had gezien dat hij het had weggepakt en verstopt. Je kunt niet boos worden op zo’n karakter; hoe dan ook, het speeltje ging terug naar die andere hond en Tom ging slapen met een beschaamde zucht.

Een andere keer, kort na Kerstmis, vertelde Tom mij dat hij werd verwaarloosd. Ik wist dat dat niet waar kon zijn, want Debbie is dol op haar

honden. ‘Wat is er dan gebeurd?’ vroeg ik. Ik kwam erachter dat de honden in de rij hadden gestaan voor het kerstcadeau, wat de traditie was bij Tom thuis. Elke hond kreeg een ander cadeautje, dat zorgvuldig was ingepakt, opdat hij naar zijn eigen plekje zou gaan om het papier van zijn nieuwe speelgoed af te scheuren. De andere honden hadden één voor één hun pakje gekregen. Doordat Debbie ergens door werd afgeleid, duurde het wat langer voordat Tom zijn cadeau mocht ontvangen. Hij had daar gestaan en gewacht in de overtuiging dat hij werd vergeten en niets zou krijgen. Kennelijk had hij in andere jaren vooraan gestaan en dat hij nu moest wachten, verontrustte hem.

Terwijl Tom me één en ander duidelijk maakte, besepte ik hoe verdrietig en boos hij zich had gevoeld. Wat mij bezighield, was dat Tom over dit incident zulke sterke emoties had ervaren en dat hij zich kon herinneren wat er andere jaren was gebeurd. Ik leerde die dag weer iets meer over de complexiteit van de binnenwereld van dieren.

Nadat ik enige tijd met Tom heb gewerkt, is hij meer relaxed geworden, niet alleen over gebeurtenissen, maar ook in zijn omgang met mensen en andere dieren. Ik fungeer als zijn therapeut. Hij praat over zijn leven, over wat hem hindert en wat hij voelt, en ik geef hem een healing, wat hij heerlijk vindt. Na iedere visite gedraagt hij zich alsof hij dronken is en niet van de behandeltafel kan komen en als dat toch lukt, wankelt hij een tijdje rond over de vloer. Tom is fenomenaal in alles wat hij doet.

Van alle honden die ik heb ontmoet, maakt Tom mij met zijn verhalen het meest aan het lachen. Ik herinner mij nog levendig de dag waarop hij mij begon op te sommen wat hij sinds onze laatste ontmoeting had gedaan. De informatie kwam als altijd in een wirwar van beelden, woorden en belevingen. Zo nam ik het beeld waar van de benen van een man met iets om zijn enkels. Het beeld kwam me vreemd voor, tot ik mij realiseerde dat ik het zag door de ogen van Tom. Wat ik ervan maakte was een bruine ribbroek met aan de voeten gemakkelijk zittende veel gedragen bruine schoenen. Ik staarde naar het voorwerp om de enkels. Het was lichtgrijs en zag eruit als een onderbroek.